

זה כבר כמה שנים שפעם בכמה זמן היינו שואלות, מגששות, מבקשות מרותי להגיע ליפן. קצת כמו חלום שלא תמיד באמת מאמינים שיתגשם. אבל אני מזכירה, בסוגריים או שבעצם לא בסוגריים, שהאוזניים שעליהן נפלו המילים שלנו הן של רותי ומישהי פעם נתקלה במשהו שלא הפך למעשה אצל רותי?

אז יצאנו מתל אביב ליפן, רותי כבר חיכתה בטוקיו כמה שבועות. המסע היה ארוך, לחלקנו זו הפעם הראשונה לעבור כל כך הרבה שעות בדרך למקום. התחנה הראשונה, מיד אחרי שנחתנו - התיאטרון! הגענו, פגשנו בהתרגשות את רותי וחלק מהאנשים שיעבדו בצמוד אלינו בימים הקרובים, וקדימה לדרך! האולם נפלא - סאונד מצוין, שיתוף הפעולה הטכני - נהדר ועם כל העייפות (מידי פעם מישהו פשוט נשכב על הרצפה ונרדם) יש רצון משותף לרקום את 'AT SEA' באופן הכי מתאים למקום החדש, לא באופן אוטומטי. אז כל אחת יודעת מה עליה לעשות, ויודעות מה לעשות ביחד אך יש גם דברים שמתגלים תוך כדי פעולה ותנועה. אבל עוד לפני כל זה, יצאנו לראות סביב סביב איפה אנחנו נמצאות. נכנסנו לסופר הצמוד, קנינו אוכל יפני ואנחנו בדרך לגן מקסים שקרוב מאד לתיאטרון, אבל אז, במקרה לגמרי, כשעברנו ליד אולם הקרבות של מתאבקי הסומו, כמו פרחים ענקיים או סוסים לקראת מרוץ, עלו ובאו כל משתתפי הסומו - לא תאמינו - כמו כוכבי רוק! ואנשים עומדים ומחכים לחתימה (וילדים קטנים רועדים משמחה לקראת המפגש עם האלילים שלהם) וגם אנחנו שם, הם עוברים לידנו, כל אחד יותר מרשים מהשני, מסתכלים בקשיחות על "פשוטי העם", ולנו יוצא לחזות במחזה מהמם. הגענו לגן ופגשנו צבי מים - המונים - שבעצת רותי, הבאנו להם אורז והם ממש התגודדו סביבנו בתאוה ובתיאבון. (אז טוב, כאן גם פרץ וויכוח בין רונן לגרין האם זה טוב או לא להאכיל את הצבים...)

חוזרים לתיאטרון, בימים הקרובים - הוא יהיה עולמנו ואולמנו, בלילה מאוחר אנחנו מגיעים לאכסניה המקסימה שלנו וביום הראשון למסע כולם הולכים לישון המון שעות... אחר כך התחילו בעיות שינה ושונות ומשונות אצל כל אחת, אבל זה לא העיב על המסע. אז הכל מתקבץ לקראת ההופעות.

קיבלנו את פני הבאים להופעה עם תכנייה וחומר כתוב על ההצגה ואמרנו: צ'וטו יונדה קודסאיי < בבקשה, תקראו קצת... זה כבר שבר את הקרח.

ואז רותי - מדברת בפניי הבאים והבאות, על שני הסיפורים, על יזהר, על ים כינרת ועל הים התיכון... אני מזכירה או מספרת שנפלה החלטה להציג את הליכה בים בעברית, את שחייה בים ברובו באנגלית ואת שני הסיפורים ללא תרגום ליפנית. היו הופעות מצוינות, כמובן, שאם נכנס לדקויות, יש תמיד עוד דברים לשפר, להמציא, לחדד ואחריי כל הופעה ישבנו עם רותי להערות, וניסינו מיום ליום לעשות יותר טוב. בסיום כל הופעה - שיחה עם הקהל - וזה תמיד כל כך נפלא לשמוע מה האנשים שבאו לראות, חוו, מה הם הרגישו, איפה זה נגע להם ומה הן האסוציאציות שלהם. במיוחד לאור העובדה שהשפה כאן לא הייתה התיווך הראשוני אבל אולי גם כן... זה מעניין לשמוע שהשפה הופכת לצורה ולא לתוכן, לצליל ועומק חושי וביחד עם המוזיקה של גרין וההתאמה של התאורה שיצר יאיר לתאורה המקורית של שקד, מתקבלת עבודה שמצליחה להביא משמעות של חיים ומוות ואהבה בלי לדעת עברית. אנשים דיברו על הטביעה האישית שלהם, שאלו על אופן העבודה והבחירות האמנותיות, שאלו על תיאטרון סיפור ועל חלקים מסוימים שעניינו אותם בטקסט.

ערב אחד גם יצאנו לפסטיבל מקומי, מקסים... כמו בסרטים... עם דוכני אוכל והופעות יפניות מסורתיות והצגה קטנה ו... גשם! אנחנו התחבאנו מתחת לבמה ורק רותי נשארה לשבת על הספלים עם מטרייה...

והייתה גם סדנא שהעבירה רותי, עם השחקנים שהיא עובדת אתם בתיאטרון ואיתנו, כמה מטלטל זה לפגוש אנשים חדשים ולעבוד את עבודת הקבוצה. בתרגילים שרותי הנחתה פגשנו בטקסט שהם עובדים עליו, אחד מהם הוא משוואה מתמטית (כבר אמרנו טקסטים בלתי אפשריים..?) שאתה עבדנו באופנים שונים. בסיום הסדנא - משתה פרידה - מעניין ולא דומה לשום קלישאת פרידה. וודה סאן, מנהלת התיאטרון, אישה עוצמתית ומעניינת, שיתפה אותנו במחשבותיה ועקרונותיה הקשורים לתיאטרון ולתיאטרון בתוך המדינה שבה היא חיה והמקום שהוא תופס ביחס למדינה, והחשיבות שלו... מסתבר שזה לא כפשוטו בשום מקום בעולם... כנראה...

אבודות בטוקיו - קבענו עם רותי להיפגש ב-09:20 בדיוק בתחנת הרכבת ומשם לצאת לסדנא (מאלפת!) בטבע עם KEI TAKEI ולהקת המחול שלה MOVING EARTH ORIENT SPHERE אבל לא זכרנו איפה קבענו... אחריי כמעט שעה מורטת עצבים, מצאנו פתרון, שאלנו את מוכר הכרטיסים על איזו חנות שזכרנו שנמצאת בקרבת המקום שבו קבענו עם רותי (חנות שהכל בה עולה 300 יאן) ולמזלנו הוא ידע קצת אנגלית ומצאנו את רותי ואת קיי סאן והלהקה... אחריי התנצלויות רבות, יצאנו ברכבת אל מחוץ לעיר, להרים, לטבע במלוא הדרו, שם קיימו סדנא משותפת, אני חשה אותה כסדנא על "הקשבה", הקשבה עמוקה ואמיתית, לא מאומצת. הקשבה לטבע, לעצמי, לאדם שמולי ודרך זה היצירה עולה ולא

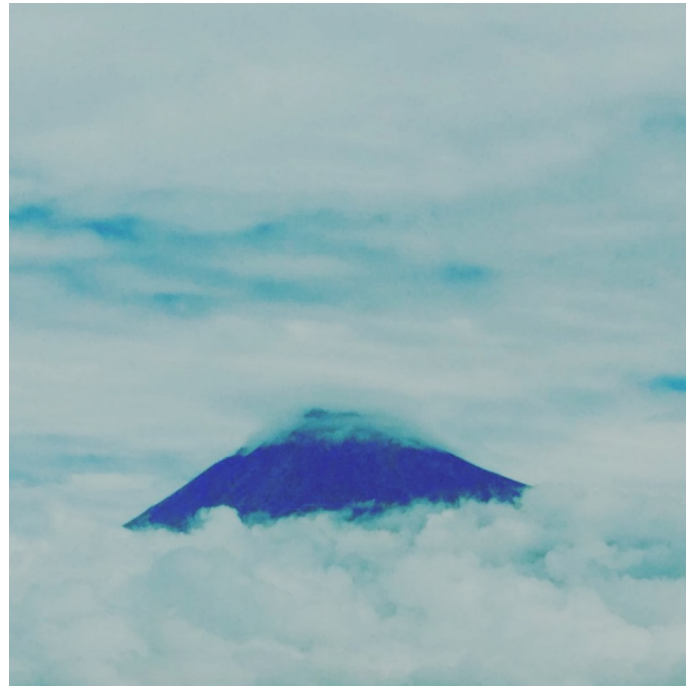
מרעיון... וגם, זכינו לראות את קיי סאן רוקדת, באמצע שביל - ככה. פשוט. ואת הרקדניות שלה. מהמם.

עד כאן טוקיו...

ועכשיו ברכבת המהירה מאד לקיוטו, בדרך אנחנו רואים את הר פוג'י המפורסם והאגדי אבל עוד לא יודעות מה מחכה לנו כאשר נגיע...

בקיוטו ממתין לנו המארח שלנו, רק רותי מתחילה להרגיש את התנדדות הקטנות... ואנחנו בדרכנו לבית שבו נישן, בית יפני מסורתי שעומד על תילו כבר 100 שנה. כולם מגיעים, מורידים נעליים ומתיישבים סביב שולחן קטן על המחצלת ואז גם המארח מגיע ומודיע: מחר עומד להיות טייפון, אחד החזקים ב-25 שנים האחרונות, ההופעה מבוטלת, רותי תישאר לישון אתכם בבית כי כדאי שתהיו ביחד, אסור לצאת מהבית בזמן הסופה. אנחנו מעכלות לאט אבל גם מהר ורותי מציעה שאולי נוכל לעשות קטעים מתוך הצגות שלנו ביום שאחריי הטייפון - רותי הרי נשארת לתת סדנא ארוכה בת 4 ימים - אולי ביום הראשון של הסדנא נבוא אנחנו ונעשה להם קטעים? לוקח זמן לעכל את ההצעה ובסוף היא מתקבלת.

והנה אנחנו, ביחד, בחדרים משותפים עם שירותים אחד ומקלחת אחת הולכות לבלות עם טייפון אחד ליום וחצי. תכירו - הטייפון ג'בי המוגדר גם כטייפון מספר 21, הצטיידנו באוכל וציפינו לגרוע מכל... את הרוחות שמענו חזק, מידי פעם הצצנו ויצאנו החוצה. כולם טענו שהטייפון לא מרשים אותם למרות שכשצפינו בטלוויזיה הבנו את גודל הסערה. כשנגמרה הסערה יצאנו לנהר שהיה קרוב אלינו לבית, רצינו לראות את הזרימה, היא אכן התגברה. בתוך הבית תרגלנו ביחד יוגה בהדרכתו החיננית של יאיר, הרב תחומי שבאנשים, וגם עשינו חזרות לקראת הקטעים שנעשה למחרת: מתוך "אצל הים", מתוך "דיוניסוס בסנטר" ומתוך "גילוי אליהו".

ביום של הסדנא הספקנו לבקר במקדש קיומיזו שנמצא גבוה מעל העיר ורותי סיפרה לנו על ביטוי ביפנית שאומר:

To jump from the balcony of Kiyomizu" is an old Japanese saying
"to do something daring and courageous meaning

הקטעים שביצענו מתוך הצגות שלנו היו מוצלחים ואולי זה אפילו יצא יותר טוב מלעשות את ההצגה עצמה... בזכות הטייפון... הטייפון...

בערב זכינו בביקור במקדש, שלא אוכל להרחיב או לתאר במילים את יופיו, מקדשם של היטושי סאן ושוקו סאן, חבריי לב של רותי. מפגש עם שני בני האדם היפים בעולם, מכל הבחינות.

ואז.. הטייפון שחשבנו שלא היה כזה מרשים? חשב להראות לנו מי כאן המרשים... השדה באוסקה נסגר והתפצלנו לכל מיני טיסות בדרכנו לארץ.

בין לבין אכלנו אוכל טעים, צחקנו, שמחנו, ראינו נופים מרהיבים, אכלנו ממתקים מקומיים, חשבנו מחשבות והיינו ביחד - הגשמנו חלום!

שתהיה לכולנו שנה טובה ובה נגשים חלומות!

מצפות למפגש אתכן,
חברות הקבוצה

